

Det eftertænksomme forår

Det underspillede og det meditative præger mange af værkerne på Charlottenborgs Forårsudstilling, der åbner i dag. Store armbevægelser er afløst af stille refleksion.

Af Torben Weirup, tow@berlingske.dk

FAKTA Hvad: Forårsudstillingen. **Hvor:** Charlottenborg **Hvornår:** Åben tirsdage-søndage 11-17, onsdage tillige til 20. Til 6. maj. berli

Charlottenborgs Forårsudstilling er blevet fornyet for at forblive sig selv.

Efter et par gevaldige herresving tilbyder den traditionsrige censurerede udstilling, der i perioder har haft endog meget stor betydning for det danske kunstliv, atter en relevant mulighed for den kunstinteresserede, der søger en orientering i nogle af de formundersøgelser og problemstillinger, der karakteriserer den overvejende yngre kunstscene. Kunst, arkitektur og design mødes igen i et eller andet indbyrdes forhold, der på udstillingen snarere demonstrerer slægtskab og indbyrdes inspiration, end den klassiske opdeling mellem frie og bundne kunstarter. Arkitekterne på udstillingen arbejder med poetiske konstruktioner og underfundige overvejelser - og designerne er ikke brugskunstnere. Kun i glimt i hvert fald. Kunsthåndværk mimer billedkunst - og alle genrerne flyder sammen i en række værker, der om noget har en stille eftertænksomhed til fælles. De deltagende kunstnere undersøger små, men vigtige elementer af omgivelserne og tilværelsen og peger diskret på misforhold af forskellig art. De store paroler og armbevægelser er ikke fremme. Men måske derfor øges troværdigheden i de ofte lavmælte værker. Det meditative - muligheden for kortere eller længere tids stille fordybelse - går igen i mange arbejder. Materialebevidstheden er selvfølgelig - men det er jo ikke noget nyt - udtalt. Alt kan bruges. Og bliver det. Fra en diskret stribe farvet af chokolade på en væg og en flise i keramik, der ligner noget, der er blevet glemt, til ophobninger af genstande. Eller billeder af ophobninger af genstande. Fotografiet er fint repræsenteret. Det kan være undersøgelser af barndommen, af menneskers genforening eller steder, hvor noget frygteligt har fundet sted, til afdæmpede billeder af regnbuer og nøgne mennesker. Alt kan bruges - og genbruges. Også ideer. Man kan nemt få den oplevelse af udstillingen, at værkerne minder om noget, man har set før. De ligner andre værker. Men så er der - her og der - alligevel den lille drejning, der demonstrerer, at kunstnere er bevidst om traditionen, men også formår at kaste et nyt blik på den og verden. Maleri er der ikke meget af, men der er fine videoværker, der fungerer som levende malerier, og der er fortællinger om alt fra kærlighed til forbudt kærlighed. De fleste videoværker er ganske korte. Undtagelsen - på 25 minutter - føles til gengæld ikke langtrukken. Det er en gribende videoinstallation om Holocaust fortalt gennem overleverere. Og på en ny måde, der skaber et sørgmodigt og poetisk billedrum, der tager ophold i erindringen og kun vanskeligt vil kunne udviskes. Et andet iøjnefaldende værk, Forårsudstillingen 2012 vil blive husket for, er det imponerende syn af en elefants stødtand i overstørrelse. Sammensat omhyggeligt af tusindvis af tangenter fra kasserede klaverer. Store anslag rummer udstillingen få eksempler på - men gennem sin stille eftertænksomhed afspejler den måske en del af tidsånden. Det er kunst, der ingen anvisninger giver, heldigvis, men stiller spørgsmål.